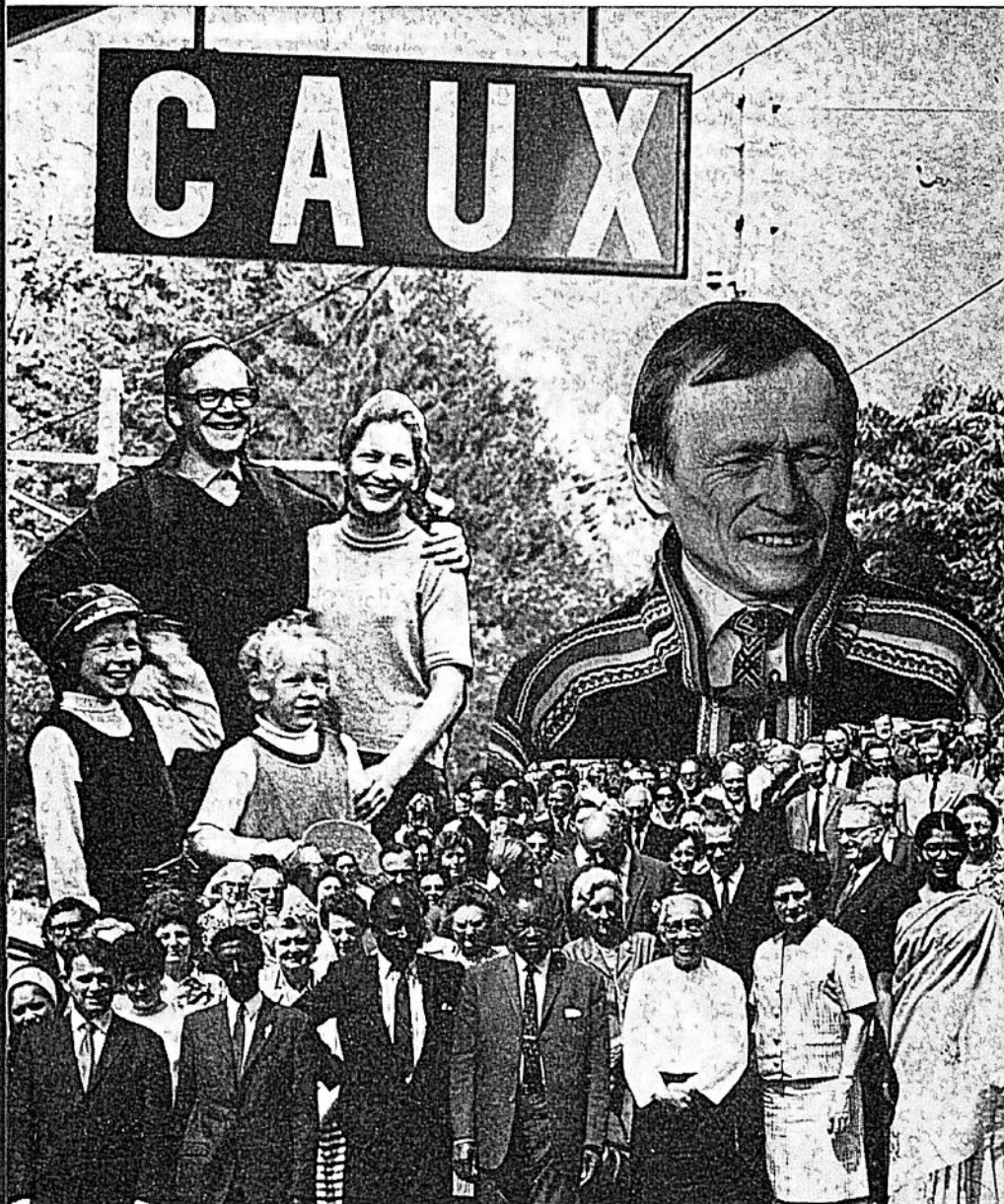

ny

värld i bild

TIDSKRIFT FÖR
MORALISK
UPPRUSTNING

NR 5 1975

TIDSKRIFT FÖR
MORALISK UPPRUSTNING

Utkommer en gång i månaden

Utgives av IDÉ och KULTUR
Sveavägen 34 6 tr
111 34 Stockholm
Tel 08/10 34 56

Nr 5 — 1975

I redaktionen
Finn Harald Wetterfors
Jan Franzon
Gunnar Wieselgren
Lennart Sjögren ansv utg

Nordiska medarbetare
Einar Engebretsen och
Eva Riise Hanssen Norge
Keld Jørgensen Danmark

PRENUMERATIONSPRIS
per kalenderår (12 nummer)

Sverige kr 30 -
Postgiro 70 61 90 - 6

Finland mk 25 -
Postgiro 11 20 95. Helsingfors

Lösnummerpris kr 2 50 mk 2

© NY VÄRLD I BILD

Tryck Br Tøngs Oslo

Riktpunktsmänniskor

Nyheterna strömmar över oss i en aldrig sinande ström. Och antingen det galler det senaste från fjarran ostern eller vår egen hemmadebatt får man ofta en kvaljande känsla av att inte kunna skilja sanning från logn i den framvallande nyhetsfloden.

For att finna någon hållhake som underlättar ställningstagandet anslutar man sig mer eller mindre oreflekterat till de värderingar som forkunnas av den åsiktsgemenskap man känner sig mest hemma med. Men resultatet blir inte mer tillfredsställande för det. Det enda som sker är att man bidrar till att öka förvirringen i världen — och sin egen känsla av maktlöshet.

Finns det ett sätt att orientera sig, att skilja sanning från logn, att finna en riktpunkt för sitt eget ställningstagande, som räddar en från att krossas i den malande kvarnen av andras tyckande? Dilemmat är detsamma om ens verkningsskrets är liten eller stor.

For en tid sedan formidlade TV bilder från en av de mest upprörda debatterna på årtal i den västtyska förbundsdagen. Det var vid debatten om berlinpolitikern Peter Lorenz försvinnande. De svenska tittarna horde inget mer.

Men en ledamot av förbundsdagen, socialdemokraten Adolf Scheu, tog upp kampen för sina parlamentskolleger i ett tal. Det fick visserligen inte hållas i sin helhet i förbundsdagen, men det nådde dem via pressen. Har var en man som funnit en riktpunkt ovan partilinjerna. Hans tal återges i detta nummer på motstående sida.

Från ett helt annat håll kommer också ett svar på vårt dilemma. Det ges av människor från de bloddränkta, lidandesfyllda länderna i fjarran ostern. Det är människor från tolv asiatiska länder som sökt och funnit en riktpunkt för sitt tankande och handlande rakt igenom mänskliga motsättningar och lidanden. I musikalen «Song of Asia» har de på scenen formulerat sina praktiska erfarenheter av att låta sig styras av «den inre rosten». Märkliga ting har skett som ett resultat, handlingar som har lika stora anspråk på att formidlas av nyhetsmedia som katastroferna.

Människor som finner denna riktpunkt är ett av de största behoven både i det personliga och det offentliga livet i dag.

Efter
upptreden
i Bonn

Skulle förbundsdagen ta tid till eftertanke?

Adolf Scheu — socialdemokratisk ledamot av den tyska förbundsdagen i Bonn — hade skrivit det här återgivna anförandet som ett inlägg i förbundsdagens budgetdebatt i slutet av mars. Före debatten beslut emellertid talmanskonferensen att man i debatten inte skulle ta upp frågor som gällde förhållandena inom själva förbundsdagen. En bakgrund till beslutet torde vara de valdsamma sammandrabbningar mellan partierna i samband med kidnappningen av CDU-politikern Peter Lorenz som slutade med att oppositionen i samlad trupp tagade ut ur plenisalen.

Adolf Scheu fogade sig i beslutet och avstod från att hålla sitt tilltänkta anförande, där han ville ge en tankeställare i första hand till de kristna ledamoterna i alla partier. Före debatten höll han ett kort anförande där han bl a yttrade: «Förbundsdagen tar sig ofta tid till andlosa debatter som förvisso inte alltid tjänar saken. Men man tar sig inte ens en gång om året, vid budgetdebatten, tid till eftertanke över sig själv.»

Adolf Scheu har vid olika tillfällen tidigare presenterats i Ny Värld i Bild. Han har varit en av förgrundsgestalterna vid de senaste årens parlamentarikerkonferenser för moralisk upprustning i Caux. Han har också gästat Sverige och har personlig kontakt med svenska riksdagsmän.

VI HAR VAL ALLA mer eller mindre klart för oss att det behövs särskilda ansträngningar om vi skall kunna övervinna den parlamentariska demokratins djupa kris i hela den västliga världen — och närmast här hos oss. Vi vet också att denna församling, att vårt folks ledare, alltså vi alla, är i behov av förändring om vi skall övervinna problemen. Vi skulle kunna få en ny sakerhet om den egna vagen och om de gemensamma stegen, om många av oss började med att andra oss själva.

Detta är naturligtvis ingenting enkelt, och säkert är det mera i enlighet med den mänskliga naturen att vanta på en

förändring hos andra, hos det andra partiet, hos andra folk. Men det kan bli annorlunda bara om jag börjar med mig själv, om och om igen. Jag vill påminna er om den liknelse som förbunds-presidenten Heinemann använde när han på sin tid avlade ambetseden i denna sal: «När jag pekar finger mot en annan och säger: Du måste ändra dig! så pekar jag samtidigt med tre fingrar tillbaka på mig själv.» Och Albert Schweitzer har sagt: «Vår värld kommer på fotter igen när den lär sig att dess tillfrisknande inte beror på åtgärder utan på ett nytt sinnelag.»

Många medlemmar av för-

bundsdagen ar kristna Marks det på vårt satt att umgås med varandra att vi ar kristna demokrater? Den frågan staller jag till mig sjalv och till alla som den angår. Nar jag vander mig framfor allt till de kvinnor och man bland oss som ar kristna, så ber jag alla er andra om ursakt. Jag skulle på intet satt vilja utsluta de annorlunda tankande och inte heller gora något slags moralisk klassificering, sarskilt som jag av egen livserfarenhet vet att många medvetna ateister i sin livsforing kan vara overlagsna många kristna. Men just de icke kristna kan vanta av oss att vår be-kannelse inte bara kommer från lapparna utan också tar sig uttryck i handling, och detta alldeles sarskilt i politiken.

Genant att tala om

Hur förhåller det sig i den dagliga verksamheten i denna församling med den praktiserade, det vill säga i livet omsatta kristendomen? Jag menar att det står så illa till att det ar nastan genant att tala om det i klartext.

Spelar inte vi kristna ständigt med i ett spel där den andra sidan förlojligas och gors till djavulens redskap? Ar vi inte genom vår medverkan eller vårt tigande de mest skyldiga, när det i varje session — och alldeles sarskilt i principfrågor som ofta ar livsfrågor för vårt folk — uppstår klyftor mellan partierna och ofta till och med mellan de enskilda människorna.

Anda in i utskottsarbetet hor det ju nastan till god ton att regeringspartierna sager nej till oppositionens forslag bara därför att de kommer från detta håll, och att oppositionen motarbetar varje forslag bara därför att det kommer från andra si-

dan. Var finns har de kristnas motstånd? I stallet for att fråga vad som ar rätt, frågar vi bara vem som har rätt. Inte att undra på att många av oss i denna församling ar besvikna och går omkring med dåligt samvete.

Etik och politik

Men var måste man söka orsakerna till att det knappast kan bli tal om någon verkligt skapande kristen kraft i denna församling?

En orsak ser jag där i att de kristna i den tyska förbundsdagen har en alltför låg uppskattning av möjligheten att göra tron till grundvalen också för sitt politiska handlande och uppträdande, eller rent av menar att politik och etik, politik och troslydnad, inte har något med varandra att göra. Teoretiskt skulle väl inte alla av oss vilja hävda detta, men i vårt praktiska vardagliga handlande ar detta sammanhang oftast knappast märkbart.

Den andra, djupare orsaken ser jag i vår egoism. Vad skulle inte kunna ske om många enskilda av oss började ställa vårt politiska talande, skrivande och handlande under skapande kristna normer? Skulle inte detta vara vart ett försök?

Lågmalda roster

Jag provar det just nu — och några andra bland oss gör det likaså. Och har ar det inte fråga om den verklighetsframmande uppfattningen att man i ett parlament skulle kunna laga till något slags enhetsgröt. Naturligtvis måste man arbeta sig igenom sakliga motsättningar — sakligt och nyktert och, när så ar nödvändigt, med hår-

da tag. För mig ar det avgorande *hur* debatterna genomkämpas. Skulle vi inte kunna försöka göra en objektiv moralisk pragmatism till norm i denna församling? Eller enklare uttryckt: Skulle vi inte kunna försöka att skarpa normerna i vårt umgänge med varandra och även i debatterna?

Ju mera fortvivlat världslaget ter sig och ju olosligare de internationella problemen, desto mer trangande framstar för mig nödvändigheten att politiker frågar efter överordnade planer. Att de — i sin enskilda kammare men också tillsammans — fragar sig vad som skulle kunna vara Guds vilja. Den som tycker att detta låter för fromt kan sjalv i sina stilla stunder lyssna till den lågmalda rosten i sitt eget inre. Och han kan erfara vad en betydande man i detta arhundrade har sagt: «När människan lyssnar talar Gud. När människan lyder handlar Gud.» Har finns det — som jag sjalv har upplevt — förunderliga erfarenheter att göra.

Demokratisk gemenskap

Ett intressant förhållande i den svenska riksdagen ar att förbindelsen mellan de kristna över partierna ar sådan att även sakliga frågor, som skall tas upp i parlamentet, diskuteras tillsammans och ibland även leder till gemensamma ställningstaganden.

Har finns det en ny ansats för kristna och genom kristna. När jag tanker på den farligt växande polariseringen eller på det skrammande uttalandet att demokratisk gemenskap ar galenskap så far jag sjalv känslan att min blygsamma insats

Forts s 13

Vijayalakshmi Pandit.

Vijayalakshmi Pandit var den första kvinnliga presidenten för FN:s generalforsamling (1953–54). Under 30- och 40-talen kampade hon vid sidan av Mahatma Gandhi och sin bror Jawaharlal Nehru för Indiens frigörelse och tillbringade en del av den tiden i fängelse. Senare var hon sitt lands ambassadör i Moskva, Washington och London.

Strax innan den 51 man starka asiatiska gruppen som nu besöker Europa med «Song of Asia» (Asiens sång) lämnade Indien gavs en föreställning för bl a fru Pandit. Det skedde på Asia Plateau, Panchgani, indiskt centrum för moralisk uppbyggnad. Följande dag talade fru Pandit till gruppen inför dess avfärd. Ur tidskriften HIMMAT saxar vi i utdrag hennes tankar och synpunkter. De ger en god belysning på hennes syn på «Song of Asia» och dess uppgift.

Fru Pandit började med att tacka för föreställningen — «Jag skulle gärna ha sett den en gång till, om ni orkat med det» — och fortsatte

Vi är alla ledare — borde vara det — måste vara det

— Ni reser utomlands med ett budskap. Jag kommer att tänka på den gång mina två äldsta dottrar reste ut under ett kritiskt skede för världen och för vårt eget land. Den ena av dem var bara 16, den andra 18. De fick helt enkelt komma med en trupptransport över havet till Amerika. Jag förstår inte nu hur min man och jag vågade göra det. Orsaken var att vi förstod hur mycket våra flickor var fyllda av hat mot alla vita och detta trots att de insåg att det inte skulle räcka med att det indiska folket ersatte de vita harskarna med indier av olika nyanser.

Den enda utvägen tycktes vara att sända bort dem. Amerika var på den tiden Indiens vän och de skulle vara tillsammans med amerikaner. Jag satt i fängelse, min man satt i fängelse. När våra flickor besökte oss, sade vi till dem: «Vi skickar er inte till Amerika bara för att ni skall lara er någonting ur böcker. Ni kan läsa samma böcker här. Vi gör det för att ni skall ge vidare det stora budskap som Mahatma Gandhi har givit oss. Ni måste ge detta budskap om kärlek och broderskap till Amerikas folk.»

När ni nu reser utomlands får ni inte ha en arrogant inställning. Stora människor är alltid odmjuka. Ett land med mycket frukt böjer sina grenar mot marken. Men grenarna på ett land utan frukt pekar alltid rätt upp. Kom ihåg att ni inte är några tiggare som är ute för att be om någonting.

Varlden måste komma till den punkt då vi gärna delar med oss av våra gåvor, talanger och pengar för att bygga en ny värld. Den som vill bygga en ny värld måste börja med sig själv.

Ni har arvt en värld

Ni har arvt en värld som Gud gjort vacker men som människans härlighet och odelighet har ärat. Det är ingen lätt uppgift att läka sårerna och skapa en värld där alla åtnjuter frihet, rättvisa och människovärde. Men vi måste sträva mot den, även om vi inte lyckas inom två, fem, tjugo eller hundra år.

Vetande utan visdom för sorg med sig. Vetandet i världen växer men visdomen saknas.

Det lonar sig inte att bli sittande och vanta på att våra

Forts s 14

Asiens regnbåge

Intryck av 'Song of Asia'

Att vara bland de första som fått se *Song of Asia* i Europa måste betraktas som ett speciellt privilegium. Deras första foreställningar har getts i Caux under påsken och i början på april. Man vill gärna berätta precis vad det är man sett — men man letar febrilt efter ord som kan motsvara upplevelsen.

När en film eller teaterpjäs blivit lovordad i förväg, slår jag mig gärna ner på min plats med en liten skyddande skold för pannan och tankar: nu skall man minsann inte bara okritiskt låta sig ryckas med! Jag skall se efter om det här verkligen är så fantastiskt som de säger.

Och så är det på teatern i Caux när ridån går upp för *Song of Asia*. Men redan den första scenen ger mig 'hemlangtan' till Indiens alla dofter och färger, dess humor och mansk-

lighet mitt i den påträngande noden. Den hogljudda, glada torgscenen väcker minnen till liv från tider då jag levat i jordens folkrikaste världsdela.

Andra scenen fyller mig med hisnande beundran. Dansbeskrivningen av hela Asien från Turkiet till Japan, Folk, religioner, naturtillgångar — Asiens regnbåge.

Vi har bara hunnit halvvägs genom första akten, och jag marker redan att jag är på väg att bli avvapnad. Det är inte några lättgreppade sentimentalitetssträngar som bearbetas. Men vad är det som griper tag? Arligheten, den djupa arligheten hos dem som agerar. De får verkligheten att leva för oss i publiken. En verklighet som man en halvtimme tidigare har varit okunnig om eller omedvetet avskarmat sig från.

En av scenerna formedar något av de djupa kanslorna, det stilla lidandet hos en kinesisk och en japansk familj. Förvånad att så stor mänsklighet kan dolja sig bakom dessa för oss ofta outgrundliga anletsdrag, tar man emot deras enkla men skakande framställning.

Och i nästa scen kan man se åt den glada filippinska tivolidansen.

Ja, så låter man sig överskolas av den ena fargkaskaden efter den andra. Gracios dans, kraftfull maori-haka från Nya Zeeland och trolsk kanotsång under Söderhavets måne och stjärnor.

En sketch från Papua-Nya Guinea är hämtad direkt ur dagshandelserna. Australiska tuffingar kommer in mitt ibland byborna på en ö där man inte vill annat än ha kvar sina kokospalmer. Men har skall ett område för gruvsdrift stakas ut. Man har upptäckt enorma kopparfyndigheter. Men man har inte frågat folket som bor där. En lösning kommer, trots allt.

Eko från Europa

Gerillakrigarna från Någonstans i Asien står plötsligt fram ur mörkret. Revansch — knivar — skottlossning — och så en mors undran när hon forlorat två av sina tre söner — Vem skall bryta hatets kedja?

Till sist kommer i Asien sång ett enda eko från Europa. Det är Franciskus bon: «Herre, gör mig till ett redskap för din frid». Den sjungs av en av de unga kamparna.

Och när man har kommit till slutet tycker man det är synd att det redan är slut. Man har gråt och skratt långt bak i halsen. Samtidigt tycker man att man suttit och svalt eld. Det

En scen från Kina — ur *Song of Asia*

Någon måste börja

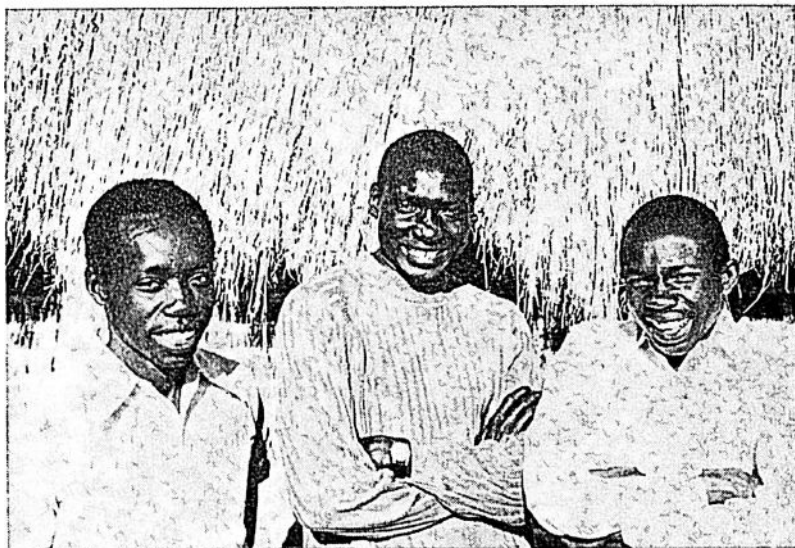
For drygt ett år sedan enades norra och södra Sudan efter sju-tion års inbördeskrig. Handelsen betraktades som ett mirakel. En ung f.d. gerillakrigare från södra Sudan berättar här om sina erfarenheter.

Jag är från södra Sudan. Sudan består av en nordlig muhammedansk del och en sydlig kristen eller hednisk del. Makten har legat hos befolkningen i norr. Vi tyckte att de behand-

ar så oavvisligt och så enkelt, det den här truppen har att komma med. De gör det med så stor charm och med kristallklar uppriktighet, att man nog måste vara rätt förhårdad om man skall undgå att träffas av det.

Ett nytt slags teater har man varit med om, där de agerande funnit ett sätt att absolut inkludera publiken. Det är bara som att lägga över en spak i rödret när Mama — berättaren till sist säger sitt «nu är det er tur» och man är stilla tillsammans i någon minut, på scenen och i salongen.

Gerd Jonzon

Artikelförfattaren Beda Kasemiro (i mitten) tillsammans med två sudanesiska vänner

lade oss fel. Vi såg inget annat sätt att få igenom våra rättmatiga krav än att slåss för frigörelse från den nordliga regeringen.

Den så kallade Anyanya-rotationen bildades för den kampen. I fem år kampade jag i den. Jag levde i bushen. Ibland måste jag äta hundar eller ormar för att överleva. Ibland åt jag förresten bara gyttja för att lindra den tomma magens plågor.

Hatet drev mig. Min avsikt var inte bara att skilja södra Sudan från norra utan också att bränna varenda varelse i norr och deras land därtill. Jag ville göra deras land till en öken.

Min syster skots

Då hande tidigt en morgon att min 17-åriga syster skots ihjäl av nordliga trupper. Mitt hat steg. Men jag började också att tanka. Jag såg hur min blinda hamndlystnad bara ledde till nya strider och också kunde drabba dem jag älskar. Jag såg

odelaggelsen i mitt land. Jag förlorade hoppet att krig skulle gynna mitt folk. Jag beslutade att resa till Etiopien för att få utbildning och träning i något bättre sätt att hjälpa mitt land.

Dar mötte jag moralisk upp- rustningsideer. De var just vad jag sökte. Jag förstod att vi måste få slut på korruptionen, exploateringen och det hat som blint kastar oss in i krig. Jag förstod också att jag var en del av sjukdomen. Jag hade gralat med min far och slagit honom i ansiktet med en stol. Jag hade stulit pengar från min mor. Och jag hade ingenting gjort för att hjälpa min fru och min dotter som var kvar i Sudan. Jag upptäckte att jag hatade min egen bror ännu mer än jag hatade folket i norr.

Någon måste börja om vi ska åstadkomma den förändring vi behöver. Jag beslutade att börja. Gud gjorde ett under i mitt liv och befriade mig från hatet.

Jag för tillbaka till Sudan och bad mina föräldrar, min fru och

Forts s 14

Asiens regnbåge

Intryck av 'Song of Asia'

Att vara bland de första som fått se *Song of Asia* i Europa måste betraktas som ett speciellt privilegium. Deras första foreställningar har getts i Caux under påsken och i början på april. Man vill gärna berätta precis vad det är man sett — men man letar febrilt efter ord som kan motsvara upplevelsen.

När en film eller teaterpjäs blivit lovordad i förväg, slår jag mig gärna ner på min plats med en liten skyddande skold för pannan och tankar: nu skall man minsann inte bara okritiskt låta sig ryckas med! Jag skall se efter om det här verkligen är så fantastiskt som de säger.

Och så är det på teatern i Caux när ridån går upp för *Song of Asia*. Men redan den första scenen ger mig 'hemlangtan' till Indiens alla dofter och färger, dess humor och mansk-

lighet mitt i den påträngande noden. Den hoggludda, glada torgscenen väcker minnen till liv från tider då jag levat i jordens folkrikaste världsdela.

Andra scenen fyller mig med hisnande beundran. Dansbeskrivningen av hela Asien från Turkiet till Japan. Folk, religioner, naturtillgångar — Asiens regnbåge.

Vi har bara hunnit halvvägs genom första akten, och jag marker redan att jag är på väg att bli avvapnad. Det är inte några lättgreppade sentimentalitetssträngar som bearbetas. Men vad är det som griper tag? Arligheten, den djupa arligheten hos dem som agerar. De får verkligheten att leva för oss i publiken. En verklighet som man en halvtimme tidigare har varit okunnig om eller omedvetet avskarmat sig från.

En av scenerna förmedlar något av de djupa känslorna, det stilla lidandet hos en kinesisk och en japansk familj. Förvånad att så stor mänsklighet kan dolja sig bakom dessa för oss ofta outgrundliga ansiktsdrag, tar man emot deras enkla men skakande framställning.

Och i nästa scen kan man se åt den glada filippinska timpling-dansen.

Ja, så låter man sig överskolas av den ena färgkaskaden efter den andra. Gracios dans, kraftfull maori-haka från Nya Zeeland och trolsk kanotsång under Soderhavets måne och stjärnor.

En sketch från Papua-Nya Guinea är hämtad direkt ur dagshandelserna. Australiska tuffingar kommer in mitt ibland byborna på en ö där man inte vill annat än ha kvar sina kokospalmer. Men har skall ett område för gruvsdrift stakas ut. Man har upptäckt enorma kopparfyndigheter. Men man har inte frågat folket som bor där. En lösning kommer, trots allt.

Eko från Europa

Gerillakrigarna från Någonstans i Asien står plötsligt fram ur mörkret. Revansch — knivar — skottlossning — och så en mors undran när hon forlorat två av sina tre söner — Vem skall bryta hatets kedja?

Till sist kommer i Asiens sång ett enda eko från Europa. Det är Franciskus bon: «Herre, gör mig till ett redskap för din frid». Den sjungs av en av de unga kamparna.

Och när man har kommit till slutet tycker man det är synd att det redan är slut. Man har gråt och skratt långt bak i halsen. Samtidigt tycker man att man suttit och svaldt. Eld. Det

En scen från Kina — ur *Song of Asia*

Någon måste börja

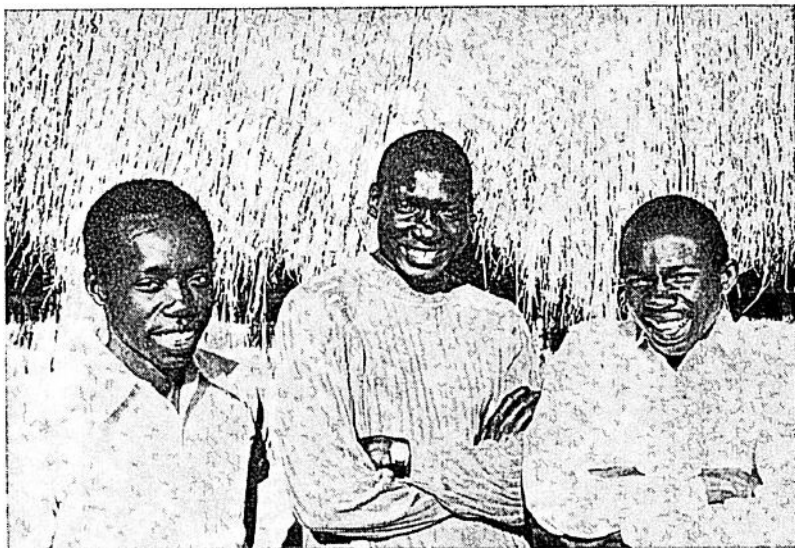
For drygt ett år sedan enades norra och södra Sudan efter sju-tio års inbördeskrig. Handelsen betraktades som ett mirakel. En ung f.d. gerillakrigare från södra Sudan berättar här om sina erfarenheter.

Jag är från södra Sudan. Sudan består av en nordlig muhammedansk del och en sydlig kristen eller hednisk del. Makten har legat hos befolkningen i norr. Vi tyckte att de behand-

ar så oavvisligt och så enkelt, det den här truppen har att komma med. De ger det med så stor charm och med kristallklar uppriktighet, att man nog måste vara rätt förhårdad om man skall undgå att drabbas av det.

Ett nytt slags teater har man varit med om, där de agerande funnit ett sätt att absolut inkludera publiken. Det är bara som att lägga över en spak i röret när Mama — berättaren till sist säger sitt «nu är det er tur» och man är stilla tillsammans i någon minut, på scenen och i salongen.

Gerð Jonzon

Artikelförfattaren Beda Kasemiro (i mitten) tillsammans med två sudanesiska vänner

lade oss fel. Vi såg inget annat sätt att få igenom våra rättmätiga krav än att slåss för frigörelse från den nordliga regeringen.

Den så kallade Anyanya-rotationen bildades för den kampen. I fem år kampade jag i den jag levde i bushen. Ibland måste jag äta hundar eller ormar för att överleva. Ibland åt jag förresten bara gyttja för att lindra den tomma magens plågor.

Hatet drev mig. Min avsikt var inte bara att skilja södra Sudan från norra utan också att bränna varenda varelse i norr och deras land därtill. Jag ville göra deras land till en öken.

Min syster sköts

Då hande tidigt en morgon att min 17-åriga syster sköts ihjäl av nordliga trupper. Mitt hat steg. Men jag började också att tänka. Jag såg hur min blinda hamndlystnad bara ledde till nya strider och också kunde drabba dem jag älskar. Jag såg

odelaggelsen i mitt land. Jag förlorade hoppet att krig skulle gynna mitt folk. Jag beslutade att resa till Etiopien för att få utbildning och träning i något bättre sätt att hjälpa mitt land.

Där mötte jag moraliska upp-
rustningsideer. De var just vad jag sökte. Jag förstod att vi måste få slut på korruptionen, exploateringen och det hat som blint kastar oss in i krig. Jag förstod också att jag var en del av sjukdomen. Jag hade grålat med min far och slagit honom i ansiktet med en stol. Jag hade stulit pengar från min mor. Och jag hade ingenting gjort för att hjälpa min fru och min dotter som var kvar i Sudan. Jag upptäckte att jag hatade min egen bror ännu mer än jag hatade folket i norr.

Någon måste börja om vi ska åstadkomma den förändring vi behöver. Jag beslutade att börja. Gud gjorde ett under i mitt liv och befriade mig från hatet.

Jag för tillbaka till Sudan och bad mina föräldrar, min fru och

Forts s 14

Vijayalakshmi Pandit

Vijayalakshmi Pandit var den första kvinnliga presidenten för FN:s generalforsamling (1953–54). Under 30- och 40-talen kampade hon vid sidan av Mahatma Gandhi och sin bror Jawaharlal Nehru för Indiens frigörelse och tillbringade en del av den tiden i fängelse. Senare var hon sitt lands ambassadör i Moskva, Washington och London.

Strax innan den 51 man startade asiatiska gruppen som nu besöker Europa med «Song of Asia» (Asiens sång) lammade Indiens gavs en föreställning för bl a fru Pandit. Det skedde på Asia Plateau, Panchgani, indiskt centrum för moralisk upprustning. Följande dag talade fru Pandit till gruppen inför dess avfärd. Ur tidskriften HIMMAT saxar vi i utdrag hennes tankar och synpunkter. De ger en god belysning på hennes syn på «Song of Asia» och dess uppgift.

Fru Pandit började med att tacka för föreställningen — «Jag skulle gärna ha sett den en gång till, om ni orkat med det» — och fortsatte

Vi är alla ledare — borde vara det — måste vara det

— Ni reser utomlands med ett budskap. Jag kommer att tanka på den gång mina två äldsta dottrar reste ut under ett kritiskt skede för världen och för vårt eget land. Den ena av dem var bara 16, den andra 18. De fick helt enkelt komma med en trupptransport över havet till Amerika. Jag förstår inte nu hur min man och jag vågade göra det. Orsaken var att vi förstod hur mycket våra flickor var fyllda av hat mot alla vita och detta trots att de insåg att det inte skulle racka med att det indiska folket ersatte de vita harskarna med indier av olika nyanser.

Den enda utvägen tycktes vara att sända bort dem. Amerika var på den tiden Indiens vän och de skulle vara tillsammans med amerikaner. Jag satt i fängelse, min man satt i fängelse. När våra flickor besökte oss, sade vi till dem: «Vi skickar er inte till Amerika bara för att ni skall lara er någonting ur boken. Ni kan läsa samma böcker här. Vi gör det för att ni skall ge vidare det stora budskapet som Mahatma Gandhi har givit oss. Ni måste ge detta budskap om kärlek och broderskap till Amerikas folk.»

När ni nu reser utomlands får ni inte ha en arrogant inställning. Stora människor är alltid odmjuka. Ett land med mycket frukt böjer sina grenar mot marken. Men grenarna på ett land utan frukt pekar alltid rätt upp. Kom ihåg att ni inte är några tiggare som är ute för att be om någonting.

Varlden måste komma till den punkt då vi gärna delar med oss av våra gåvor, talanger och pengar för att bygga en ny värld. Den som vill bygga en ny värld måste börja med sig själv.

Ni har arvt en värld

Ni har arvt en värld som Gud gjort vacker och odelagt. Det är ingen lätt uppgift att laka sår och skapa en värld där alla åtnjuter frihet, rättvisa och människovärde. Men vi måste sträva mot det, även om vi inte lyckas inom två, fem, tjugo eller hundra år.

Vetande utan vishet för sorg med sig. Vetandet i världen växer men visheten saknas.

Det lonar sig inte att bli sittande och vanta på att våra

Forts s 14

Lennart Segerstråle visar sin fresk «Vid livets kalla» i Mountain House, Caux

Budet om Lennart Segerstråles bortgång fredagen den 11 april nådde oss under slutredigeringen av detta nummer av Ny Värld i Bild — en tidning som låg Lennart Segerstråle varmt om hjärtat. Man skulle kunna sätta denna tidnings namn som rubrik också över Lennart Segerstråles konstnarliga budskap. Vad han i sin konst ville gestalta var visioner av en ny värld där människan är Guds medarbetare.

Fem veckor före Lennart Segerstråles bortgång fick under-tecknad det sista av de många och långa, alltid handskrivna och tankeladdade brev, i vilka Lennart Segerstråle genom åren delgav sina vänner de tankar och syner han själv mottagit i sina morgontidiga stilla stunder.

Också detta sista brev var braddfyllt av tankar, omsorger om människor och visioner för framtiden, även om handstilen

var präglad av hans sviktande krafter under en lång och plågsam sjukdom.

I brevet uttrycker han sin glädje och tacksamhet för den bok som hans norske konstnarskollega och nära vän Victor Sparre nyligen gett ut. Sista kapitlet i «Stenene skal rope» heter «Farlig for det onde», och Lennart Segerstråle gläder sig åt dess beskrivning «av konstnärernas teamarbete för en ny konstnarsande och deras vision för världsutvecklingen. Skildringen för rätt in i dagens kamp och ger en aktuell kunskap om allt som rör Solsjenitsyns kamp för en sann och rättfärdig framtidsvärld».

«Ingen av oss som arbetet i konstnerteam dengång er blitt ferdig med å søke å fremstille det nye menneske. Men ingen av oss tør si at vi har funnet metoden», skriver Victor Sparre. «Segerstråle definerer vårt mal

Verket

best når han sier «Vi må lage en kunst som er farlig for det onde».

Farlig for det onde

Detta ord «farlig for det onde» blev vart förbindelseord mellan kristendomens verklig-hetsgrad och den framträngande konstens sokarspets — med andra ord avsåg jag att skarpa sammanhanget och väsentlig- gora sokandet. Konsten måste bli ett tillräckligt skarpt korn av världens salt, skriver Len- nart Segerstråle i sitt brev.

Han fick själv, liksom Solsje- nitsyn, sannerligen erfara att den som har tron och modet att kasta sanningens ljus in i log- nens mörker får kampa mot starka, mänskligt sett övermak- tiga motkrafter. Men Lennart Segerstråle fick också, inte minst under sina sista år, bur- na av en för hans ålder nastan ofattbar skaparkraft, många be- kraftelser på att hans kamp in- te varit forgaves.

När Lennart Segerstråle haft sin sista utställning, i hemsta- den Borgå, skrev redaktören för stadens konsttidskrift «Det forefaller som om borgåborna saknade en viss nyhetsunger då det galler kulturservice. El- ler kanske ändå inte. Den för ett par år sedan anordnade ut- ställningen med erotiska motiv drog stora skaror nya besökare till konsthallen. Och ändå över- skred besökantalet på profes-

Forts s 14

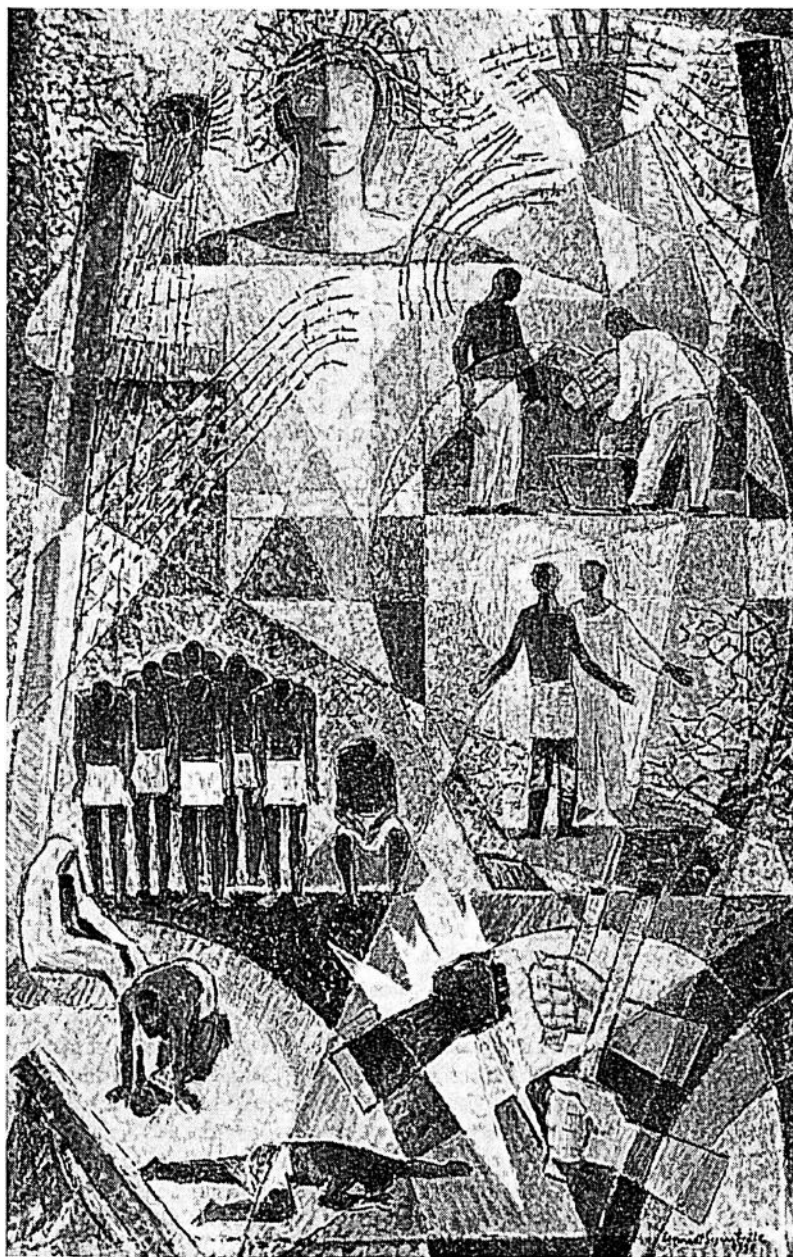
skall lysa

Ett av Lennart Segerstråles
sista stora verk
«Taggtråd eller forsoning»
som är ett uttryck för
hans engagemang
i Afrikas situation
gavs av konstnaren till
Westminsterteaterns kultur-
centrum i London

Lennart Segerstråle
11 april 1975

Han reser sig upp och går
över vidderna
Han reser sig upp och ser
rakt in i ljuset
Nu är han fri och hans steg
ekar mellan stjärnorna
Nu ser han allt och hans rost
sjunger i rymderna
Och hans son är där,
hans vänner är där
och han går i ljuset
Och Herren är där
Han är ung och livet har inte flytt
allt har blivit som nytt
Det är vår överallt
han ser de befriades steg
och han följer dem
ut över vidderna
De går genom tider och världar
av ljus, bara ljus
Där är han hemma och han ropar
med rosten stark av glädje
«Det var som jag trodde,
Det var som jag målade
Det var precis som jag såg
fastan annu bättre!»

Ingrid Yden-Sandgren

Fem ledstjärnor för en kriminalvårdare

Svensk statsförvaltning är i många avseenden unik Statstjänstemannen har i Sverige en självständighet och en ställning i samhället som inte förekommer i alla länder Samtidigt genomgår även denna traditionsrika svenska förvaltning en förändring De dagsaktuella strömningarna gör sig gällande.

Byråchef Sten Lilliehook har under 35 år tjänstgjort både i praktisk kriminalvård och central förvaltning

Ny Varld i Bild frågar honom om hans syn på den svenska statsförvaltningen

— Vi har ju i vårt land accepterat idén att man bör hålla isär den politiska och lagstiftande, den verkställande och den domande makten Det tror jag alltjämt är en sund princip Regering och departement blandar sig inte i ambetsverkens tillämpning av gällande bestämmelser och man undgår politisk inblandning i domstolarnas arbete Tjänstemannen tränas att följa lag och rätt — det betyder att man skall vara opartisk och inte ha anseende till person Man söker vad som är rätt inte vem som har rätt

Det går inte heller att muta tjänsteman Med få undantag är korruptionen okänd Det existerar en stor hangivenhet som gör att människor arbetar hårt och kanner stort ansvar Sarkilt under senare år har också demokratiska tankegångar starkt genomsyrat förvaltning-

en — alla berörda skall få tillfälle att säga sin mening innan beslut fattas Utan att idealisera tror jag man kan säga att det på det hela taget finns en kvalitet i svensk statsförvaltning, som har sina rötter just i dess långa tradition

Kursändring

Men tradition betyder inte allt Mycket hänger på de enskilda tjänstemannen Ett av problemen för många idag är, tror jag, hur man skall kunna mota varje dag med ett friskt och positivt sinne Det är ju så mycket negativt som tränger sig på Vi bombarderas med nyheter om problem överallt, krig, våld, hungersnod Därtill kommer våra negativa reaktioner inför det som drabbar oss själva under dagen, ens bristfällighet i förhållande till arbetsuppgifter-

na, besvarliga problem och besvarliga människor — lika besvarliga som förmodligen jag själv! Jag har upptäckt att det behövs en kursändring på 180 grader nästan varje morgon för att det skall gå att mota familjen, kollegerna och vantande arbetsuppgifter på ett positivt och konstruktivt sätt

Jag började 1942 inom kriminalvårdens frivård som en av landets fyra skyddskonsulenter Mitt distrikt var de fyra norra lanens Resurserna var små

Idag har vi omkring 400 handläggande tjänsteman inom kriminalvårdens frivård Vi har läkare och sjukskoterskor, hotell och inackorderingshem till vårt förfogande De yttre förutsättningarna för att hjälpa våra klienter att anpassa sig i samhället har avsevärt förbättrats även om nya problem som tex narkotikan tillkommit

Men kvar står frågan hur man åstadkommer en skiftning från det negativa till det positiva, om människor kan förändras, hur detta sker och vad det innebär Det är en mycket utmanande fråga eftersom den inte bara galler andra utan också oss själva Men den pekar på ett svar

Inte bara klienter

Det ar nu inte bara våra klienter i kriminalvården som behöver förändras — också jag behöver det Det kan inte minst i kriminalvården vara gott att veta att vi alla ar gjorda av samma material och att lösningen ar densamma for alla Det ar en god terapeutisk utgångspunkt Ytterst galler det människans vilja, med alla viljans satelliter av maktiga drifter och kanslor

For mig var mitt mote med moralisk upprustnings ideologi av avgorande betydelse Det ar idag mer an någonsin sant att människor och folk behöver några stjarnor att styra efter Kalla det om man vill en ideologi Något som ar enkelt, riktigt och som alla kan tillampa

Moralisk upprustning har gett mig fem ledstjarnor, lika många som ena handens fingrar

Fyra utgor en kort sammanfattning av bergspredikan, absolut arlighet, renhet, osjälviskhet och karlek Jag kan testa mig och de situationer jag kommer i inför dem och se vad som behöver förändras Tank vad arlighet i nationell skala skulle betyda ifråga om skatter, affarshv, familjeliv! Och vad skulle handa om vi i alla sammanhang satte människor fore saker?

Den femte stjarnan ar for mig att soka finna vad som ar rätt dvs vad som ar Guds plan i varje situation Erik Gustaf Geijer har sagt, jag tror det ar i boken «Människans historia», att samvete ar «samma vetande for alla» Vi kan lyssna till Gud och vi kan få tankar från honom Det vi har att göra ar att låta Honom komma till tals Det har for mig betydtt något helt nytt att lara mig att börja dagen med stillhet inför

Honom och att bli arlig om allt som kommer upp Varfor inte låta Gud styra hela varlden — genom människor som ar ledda av Honom?

Arbete — familj

Det finns ett vasentligt samband mellan arbete och familjeliv Familjen och hemmet ar grundläggande for vårt liv som enskilda och som folk Utvecklingen mot att både man och kvinna skall vara två självständiga parter i aktenskapet ar rätt Men frågan ar hur man kan forena självständighet och enhet

Min fru Kerstin och jag har kommit fram till att två ting ar vasentliga 1) att vi båda dagligen hamtar liv och ledning från Gud 2) att vi inte har krav utan ger till varann och gemensamt har omsorg om andra, våra barn, våra vänner och dem vi moter Det gor varje ny dag till något oerhort — trots all bristfallighet

Nar vi tex började ta oss tid till stillhet tillsammans pa morgonen innan jag gick till arbetet, visade det sig att min fru ibland hade tankar for mitt arbete och de människor jag dar motte som var mycket vasentliga Mycket blev darigenom anorlunda både i arbetet och hemma Detta har också bidragit till att de två områdena inte ar två skilda varldar

Jag blev tvarg

Jag antydde att också en tjänsteman som jag kan ha starka mänskliga reaktioner Det har hant att jag reagerat våldsamt mot något som jag kant — med rätt eller orätt — vara fel Och att en stark reaktion, da jag to m blivit tvarg, kan ge ett positivt resultat upplevde jag tex en gang i bör-

jan på 50-talet, nar jag — med rätt eller orätt — ansåg att min chefsmyndighet handlat fel

En söndag nar jag satt i kyrkan kom jag att tanka på denna handelse Ju mer jag tankte på den, dess mer uppretad blev jag Samtidigt kom det for mig att jag borde göra något konstruktivt av min ilska Så fick jag tanken att vi skyddskonsulenter borde kunna upptrada som part mot våra statliga arbetsgivare och att jag borde ta initiativet till att bilda en fackforening Med min bakgrund av nedarvd tjänstemannatradition var detta en mycket ovantad tanke Men den visade sig vara inspirerad

Ty samtidigt som vi beslutat bilda den fackforeningen hade staten beslutat se over stats-tjänstemannens loner Då hade vi ett organ så att vi kunde forhandla

Jag har också senare gjort erfarenheten, att nar jag tar tillvara kraften i djupt engagerade kanslor och omvandlar den till konstruktivt tankande och handlande tillsammans med andra, så sker det något vasentligt

Jag tror att, som någon har sagt, det kan vara vårt lands uppgift att ge varlden en monsterbild av sann demokrati De flesta lander bars upp av sin stats- och kommunalforvaltning och andan i den forvaltningen ar i mycket bestämmande for hur landet fungerar Jag tror inte att vi ar fullt på det klara med hur mycket vi som folk har att ge till de nya utvecklingslanderna, som inte har vår forvaltningstradition med sin vilja till objektivitet, omuthlighet och demokrati Och jag tror att det ar viktigt att vi vårdar oss om dessa principer for forvaltningen

SAXAT OCH CITERAT

Av 1950-talets ljusa tro att ekonomisk tillväxt automatiskt skulle lagga grunden för mänsklig lycka återstår nu bara minnet i stället bugar politikerna i dag djupt för livskvalitet och omätbara världen, lika djupt som de då gjorde för BPN

Bertil Levin, Dagens Nyheter 22 3 1975

I hostas hade vi en intensiv de-

batt kring det svenska veteoverskottet Viktigt var det att det stod klart att en stark opinion i vårt land – antligen! – kommit till insikt om att den svenska livsmedelsproduktionen måste ses i ett globalt sammanhang, att vi har ansvar inte bara för oss själva utan inför hela världen

Per Olof Sundman, Veckojournalen 12 2 1975

Att komma till Caux

Många kommer att delta i sommarens världskonferens för moralisk upprustning i Caux f f g Gunda Sjogren ger sina intryck från tidigare konferenser

I Caux, där kan man få sitta och prata under fresken av Lenart Segerstråle, den nyligen bortgångne store finske konstnären «Livets kalla» har han kallat den. Man känner sig hemma där i en till synes svensk miljö, med svenska möbler, bordslampor från 'Carl Malmsten' och svensk textil. Där kan man få vara med och duka bord till måltider om man vill. Alla har en del, alla är ansvariga och alla kan känna sig hemma där.

När man kommer till Caux, till detta magnifika Caux Palace, gediget byggt med tinnar

och torn, känner man sig kanske radd. Vad skall nu handa? Men så snart man sätter foten i den stora hallen moter man en värme, en sann mänsklighet, därför att man moter världen där. Man behöver inte känna sig udda eller konstig, därför att man inte förstår språken. Ingen förstår alla de språk som talas där och därför är man en av alla andra.

Alla kommer dit med förvaktan. Man mots i en anda av att allt kunde vara möjligt. Man talar om de mest centrala problemen i världen och finner gemensamma namnare. Man blir vakt av nya tankesätt. Man blir också skakad av allvaret och djupet av orattvisorna, av tanklösheten som kanske har fort hela folk i olycka. Det måste man ta in, och man gör det därför att i all arligheten finns

det ett hopp. Man moter unga människor och gamla, som har funnit vägen tillbaka till sina rotter därför att de vågar vara sig själva utan att jämföra sig med andra.

Det säregna med Caux är att alla kan lara något nytt där. Man känner sig inte dum fastän man upptäcker att man har något att lara hela tiden. Istället känner man att man kan ge något därför att människor är installerade på att lyssna. De räknar allvarligt med att varje människa har en unik uppgift – att ge just vad hon har.

När man hör afrikaner berätta om sina liv och upplever deras lidelse att förbättra förhållandena för sina folk, ja, då känner jag som svensk ett styng i mitt inre. De måste ju uppfatta oss alla som kapitalister. Man börjar undra om vi i vår materialism är på väg bort från «Livets kalla», just den som jag sitter och ser på där på väggen i den stora matsalen i Caux. Kan det vara så att dessa afrikaner talar just till oss? Kanske är det de som visar oss en väg. Vi behöver komma tillbaka till ursprunget igen i stället för att hektiskt grabba efter mer och mer saker.

Man mots i Caux som individer med samma människovärde. Det är en realitet. Man upplever varandra, de olika landerna som en tillgång. Alla behövs. Man ser inte på varandra som på maskiner som skall utnyttjas varje sekund. Här har man tid att vara människor tillsammans. Man känner närhet mellan människor i Caux, men man känner också närhet till de problem som finns i världen. Och om allt vill sig väl så finner man en väg att börja lösa dem tillsammans.

Gunda Sjogren

Kort nytt

FYRA IRLANDSKA PROTESTANTER

och en katolik flog nyligen till Birmingham på inbjudan av Bill Taylor som är klubbordförande vid British Leylands fabriker i Longbridge. Katoliken kom för att framföra sitt djupa beklagande över det bombattentat som ägde rum i Birmingham i november förra året. Två restauranter blev då totalförstörda och ett tjugotal människor, de flesta unga, dodades och många skadades. Katoliken, som var kommunfullmäktig i sin kommun, sade att han hoppades att den bon om förlåtelse som han personligen framförde skulle förmedlas till alla dem som fått lida och till deras anhöriga. «Under en tid skulle det lika gärna ha kunnat vara jag som placerat bomberna här i Birmingham», sade han. «Det faktum att jag är här i dag ger en antydning om den förvandling som skett med mig.»

Irlandarna sade att enligt deras uppfattning hade bombattentatet i Birmingham skapat en sådan våg av avsky i Irland att de markerade en vändpunkt i folks inställning till våld.

FILMEN CROSS-ROAD

som behandlar Frank Buchman och hans revolutionära utmaning till vår tid visades nyligen två gånger i Balliol College i Oxford. Balliol har under senare år blivit kant för sin internationella miljö och sina radikala idéer. Studenter från Polen, Venezuela, Japan, Etiopien, Singapore, Sverige och Norge deltog.

Filmen *Cross-Road* blev färdig för några vec-

kor sedan och visas nu i olika delar av Afrika, Asien, Nordamerika och Europa. Filmmannen Geoffrey Fry, som bl.a. svarat för redigeringen av filmer som *Dr Strangelove* och *Forsythe-sagan* har också arbetat med *Cross-Road*. Han sade om denna film: «Det är sällan man får arbeta med en film som griper en och håller en så fångad som denna film gör, oavsett hur många gånger man ser den.»

«MIN FAR BESLOT

att inte sälja korn langre till whisky-bryggerierna då så många människor i världen svalter. Det betyder att han tjänar mindre. Men han hade hört så mycket om svalten i världen att han ville göra något konkret för att hjälpa.»

Det var en av studenterna från lantbruksskolan i Aberdeen som sade detta under en konferens för studenter och unga arbetare i Edinburgh. Hans ord återgavs i två av radions nyhetssändningar samma dag. Ungdom från 25 länder deltog i konferensen och hade bl.a. vid seminarier diskussioner med representanter för industrins parter. Skotska studenter uppförde skådespelet *Stegen* av Peter Howard. Skådespelet visar på ett mycket drastiskt sätt det val mellan karriären och korset som många idag står inför.

Edinburghveckan avslutades med att deltagarna i mindre grupper för till olika delar av landet för att förmedla till andra vad de själva varit med om. Både från Göteborg och Stockholm hade ungdomar kommit till Edinburghsamlingen.

Förbundsdagen i Bonn

Fr s 4

inte kan åstadkomma något underverk. Trots detta tror jag på nya möjligheter, eller bättre uttryckt på möjligheten till förnyelse.

Vad det galler är inte att ett par enskilda personer får en ny mänsklig-moralisk polityr (även

om detta inte kan skada någon av oss). Vad det handlar om är att i de västerländska parlamenten — och även i den tyska förbundsdagen — bilda team med den goda viljan, som forsker förverkliga kristendomen också i den politiska debatten.

Vi har alla tro på de små minoriteterna av negativa krafter — hur ofta stirrar vi inte på dem fyllda av fruktan och

skrack! Kan vi inte börja hoppas att också positiva minoriteter skulle kunna utveckla en genomslagskraft till förändring och förnyelse?

Jag har klart för mig hur riskabelt ett sådant tal är och att jag alltid själv kan drabbas av det. Men det är jag inte rädd för. Ni kan på det sättet åtminstone bidra till min dagliga förändring.

ledare skall losa alla problemen eller att någon stor profet skall tråda fram Vi kan inte vanta på ledare Vi ar alla ledare Borde vara det Måste vara det Jag menar inte att ni skall få fatt på en fana och borja marschera åt olika håll Vad jag menar ar att ni skall satta er in i olika situationer och ta initiativ Det ar den person som borjar med sig sjalv i den omgivning dar han verkar som kan gora mycket En hemmafru har man och barn Hon har grannar

Om vanliga människor sluter sig samman sedan de lyssnat till den inre rosten, då kan de gora mycket mer an ledarna

Det största behovet ar behovet av samarbete Bara man kommer igång med det och forstår hur mycket man behöver varandra, så forstår man också hur lika människor overallt ar Hudfarg, klader, mat ar olika och skall vara det Men vi måste lara oss att se rakt igenom olikheterna till manniskan sjalv

Vi får inte låta någon fortvivla Vi kanner vårt eget mål, vart eget mod och vår egen tro och vi får inte ge upp Bry er inte om det som gor oss besvikna och modlosa for tillfallet Vi måste lamna det bakom oss och gå vidare

Vi har stora mojligheter for det finns människor i alla lander, också dem vi betraktar som våra fiender, som ivrigt vantar på ett nytt system som skall skapa fred och harmoni i varlden

Glöm inte Asiens lidanden, inte for att de skall gora er bittera utan for att de skall påminna er om att de inte får upprepas, utan att karlek måste ersatta hat

sor Segerstråles utställning senaste host betydligt de erotik-hungrigas skara Så enbart sensation duger inte som forklaring»

Egentligen ar sensationen den, tillaggar Lennart Segerstråle, att en sexutställning skulle slås ut av en framgångsrikare konkurrent Det rubbar ju sjalva gransbegreppen mellan det materiellas och det andligas varderingsgrund Det måste finnas en gultigare och mer sinnesfangslande forklaringsgrund Den kan samlas i ett par ord nar det galler konsten och framtiden människovardets forverkligande Det galler man-

Kasemiro/ Från sid 7

min bror om forlåtelse De tog emot min ursakt, och detta var ett andra mirakel Sedan måste jag stalla tillratta mitt förhållande till andra människor som jag hatade — både i norr och soder Jag borjade fatta hur man kan hjalpa andra En dag slog min bror sin son, som er tappats med att dricka sprit Men min bror drack sjalv Jag sa honom att endera måste han sluta med sitt eget drickande eller också tillåta sonens Nu forsoker han sluta — och hans son forandras

Jag beslut att leva efter absoluta moraliska normer — arlighet, renhet, osjalviskhet och karlek Dessa normer ar nodvandiga om vi ska kunna bota vår nation effektivt Vi i soder kraver många saker som de har i norr Så fastan fredsfordrag undertecknats ar vi bittra på dem De ar darfor radda for oss

niskan sjalv och hennes framtidsode

— Kampen mellan gott och ont ar inte en fråga om mangden av ljustets kraft Det avgorande ar att ljustet finns och att det verkar En enda strimma ljus kan avvapna ett stort morker Men det behövs mod for att foretrada ljustet

Detta sade Lennart Segerstråle i en intervju for ett par ar sedan

Nu tackar vi Gud for Lennart Segerstråles tro och mod och for det ljus som genom hans verk skall lysa också in i en av morker hotad framtid

Nils Gosta Ekman

och vill inte hjalpa Tank om vi skulle ta itu med vår bitterhet? Då kunde vi skapa fortroende och sedan satta oss ned och utarbeta en plan for rattvisa åt alla, vilken stam eller religion de an tillhor

Jag vill lamna det forflutna och borja skapa enhet i landet Vi talar om enhet på den afrikanska kontinenten men hur ska vi kunna ena Afrika om jag hatar och splittrar i mitt eget land?

Det jag också beslutat ar att bekampa orattfardighet, utan fruktan eller kompromiss Sudans bestammelse ar att bygga broar mellan muslimer och kristna och andra broar på den afrikanska kontinenten Jag vill kampa for detta tillsammans med vem det vara må, regeringsmedlem eller vanlig medborgare De ar alla manskliga varelseser som jag Kan jag forandras, kan de forandras

ACEROLA PLUS

Naturligt C-vitamin

från Acerola Korsbar, Nypon, Svarta Vinbar och Paprika

Acerola Plus tillverkas i tropikerna Acerola Korsbar växer i Västindien Frukten är 28 gånger rikare på C-vitamin än apelsin

Redan 1945 lade professor Asenjo fram de vetenskapliga bevisen om fruktens enastående höga C-vitaminhalt

ACEROLA PLUS säljs som tabletter och instantdryck i HALSKOSTAFFARERNA

Goda tuggbara tabletter i förpackningar om 50 st, 100 st, 250 st och 750 stycken C-vitamin-halt 100 mg per tablett. Finns även i starkare dosering 300 mg och 500 mg per tablett

Som instantdryck osotad 2000 mg per tesked och sotad 1000 mg per tesked

JUST NU SALJS ACEROLA PLUS om 40 tabletter och 100 tabletter på TREVLIGT PRESENTGLAS
Pris 40 st 8 90 — 100 st 15 70

IMPORT Naturprodukter Storgatan 4 - 703 61 Örebro, tel. 019/18 33 60.
Även postorder expedieras — om inte Acerola Plus finns på er plats

Civilingenjör
Lennar Sjögren
Trosanäs Gård
S-660 92 - IDEVÄLVA
Sverige

BÅTPLANER?
Rådfråga
Båt-PONTUS
Goteborgs
Frihamn
Tel 031-51 07 04

Båt
PONTUS